

хубостта. Въ гиздението ние можемъ да покажемъ способността си или неумѣнието си. Въ изкуството на облачанието трѣбва добрѣ да се отличава раскошността отъ вкусътъ. Раскошността е излишна; вкусътъ е почти нуженъ. Раскошността е само за богатитѣ, а вкусътъ е за всичкитѣ съсловия, и той установява равенство мѣжду всичкитѣ. Раскошността е една случайност и нѣма никаква связь съ лицето; тя не ѝ въздига честта; вкусътъ, напротивъ, е едно качество присъщо на лицето; той не е наистина една добродѣтель, но пъкъ е едно достоинство. Впрочемъ, раскошността е едно относително нѣщо; онова което е раскошъ за единъ, за другъ не е. Не е раскошъ за една императрица да носи диаманти, но раскошъ е за една селянка да носи шапка. Раскошността е често неприятелка на вкусътъ; и то е вкусъ да знаешъ добрѣ какъвъ раскошъ е приличенъ за всяка възраст и състояние. Раскошността си нѣма никакъ мѣстото у младитѣ дѣвойки; хубавитѣ нѣща развалятъ хубавитѣ. Само съ облачанието може да се даждъ на младитѣ дѣвойки уроци за изкуство и добродѣтель. Понеже тѣ чудесно разбиратъ условията на изкуството за гиздението, ние можемъ, съ помощта на тѣзи прости идеи, да ги накараме да чувствуватъ и да схващатъ по високи идеи. Началата на изкуството сж сжщитѣ както за малкитѣ тѣй и за великитѣ нѣща. Едно лице което добрѣ се облача прилага сжщитѣ начала каквито употрѣбаватъ Рафаелъ и Расинъ въ своитѣ съчинения. Що прави една хубавица като се гизди? Тя се единъ видъ идеализира; безъ да употрѣбва